

μοζεν, ὅθεν ἐπορεύθησαν νὰ ἀγοράσωσιν ἔλαιον ἀπὸ τοὺς παντοπώλας· ἀλλ' ὅταν ἐπέστρεψαν εὗρον ὅτι ὁ γαμβρὸς εἶχεν ἔλθει· καὶ εἰσέλθει εἰς τὸν οἶκον καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη.

Ἦρχισαν λοιπὸν νὰ κτυποῦν τὴν θύραν καὶ νὰ φωνάζουν νὰ τὰς ἀνοίξωσιν· ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἀνοιχθῇ ἡ θύρα, αὐτοὺς ἔ νυμφίος ἔσωθεν ἀπεκρίθη εἰς αὐτάς ν' ἀπέλθωσιν, διότι δὲν τὰς ἐγνώριζεν! Φαντάσθητε, τέκνα μου, τὴν λύπην, τὴν ἀδημονίαν καὶ τὴν ἀπελπισίαν τῶν παρθένων ἐκείνων! Ὅλοι οἱ κόποι, ὅλα τὰ ἔξοδα, ὅλαι αἱ προετοιμασίαι τῶν ἀπέδωσαν μάταιαι, ἡ δὲ χαρά τῶν μετεστράφη εἰς λύπην! Ὅστω θὰ γείνη καὶ εἰς τοὺς χριστιανοὺς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δὲν προετοιμάζονται, ὅπως πρέπει, πρὶν ἔλθῃ ὁ θάνατος καὶ κλείσῃ ὁ χρόνος τῆς δοκιμασίας των. Θὰ ἀκούσωσιν ἀπὸ τὸ στόμα αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ποτὲ δὲν τοὺς ἐγνώρισεν· τότε δὲ στένοντες καὶ τρέμοντες θέλουσιν ἀπέλθαι εἰς αἰώνιον τιμωρίαν.

ΙΝΔΟΣ ΕΞΟΡΚΙΣΤΗΣ

Ἡ δεισιδαιμονία εἶναι προῖον τῆς ἀγνοίας καὶ ἀποξενώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ Θεοῦ· διὰ τοῦτο καὶ τὴν βλέπωμεν κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐπικρατοῦσαν ἐκαὶ ὅπου ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν γνωρίζεται.

Τῆς δεισιδαιμονίας ὑπάρχουσι πολλὰ καὶ παντοῖα εἶδη, ἐνεργοῦνται δὲ μετ' ἐπιτυχίας· εἴτε ὑπ' ἀνθρώπων δεισιδαιμόνων, εἴτε ὑπ' ἀγυρτῶν πρὸς ἀργυρολογίαν. Ἡ μαγεία, ἡ ἀστρολογία, ἡ νεκρομαντεία, ἡ σπλαγγολογία, ἡ οἰωνοσκοπία, ἡ φαρμακία, ἡ ἐξέτασις τῆς παλάμης τῶν χειρῶν καὶ ἄπειρα ἄλλα τοιαῦτα εἶναι τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων ὁ Σατανᾶς κραταῖ τοὺς ἀνθρώπους ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν του. Εἶναι δὲ λυπηρὸν, ὅτι καὶ μεταξὺ τῶν χριστιανῶν πολ-

λὰ τοιαῦτα ἐπικρατοῦσι ἔτι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει μας· βλέπει τις πολλὰ καὶ κυρίας μεγάλης περιότης νὰ δίδωσι τὰς χειράς των εἰς τὰς ἀκαθάρτους καὶ μὴ γνωρίζοντας τὸν ἀληθῆ Θεὸν Ἀθιγγάνους γυναῖκας, ἵνα μάθωσι παρ' αὐτῶν τὴν τύχην των!

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ ἄμερικανὸν γόητα, προσπαθοῦντα ν' ἀποδειώξῃ τὴν ἀσθένειαν ἀπὸ τοῦ κατακειμένου ἀνθρώπου δι' ἐξορκισμῶν.

Ο ΠΑΝΟΥΡΓΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

Χωρικός τις, ὅστις ἐπέστρεφεν οἴκαδε ἐκ τῆς ἀγορᾶς φέρων ἐπάνω του πεντήκοντα τάλληρα ἐκ τῆς πωλήσεως σανοῦ, ἀπῆντησε καθ' ὁδὸν ἕνα στρατιώτην, ὅστις τὸν παρεκάλεσε νὰ τῷ δώσῃ κατὶ τι διὰ κρασί.

Ὁ χωρικός διαμαρτύρητο, ὅτι εἶχεν ἐξοδεύσει ὅ, τι εἶχεν εἰς τὴν πόλιν καὶ δὲν τῷ ἀπέμεινεν οὐδὲ ἐν λεπτόν.

Ὁ στρατιώτης, ὅστις, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἀκολουθῶν, ἐγνώριζε καλῶς ὅτι ὁ χωρικός εἶχε τὰ χρήματα ἐκεῖνα, ἐπρότεινεν εἰς αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ παρακείμενον παρεκκλήσιον τοῦ ἁγίου Ἀλφόνσου καὶ νὰ δεηθῶσιν αὐτοῦ νὰ τοὺς δώσῃ κατὶ, προσθέσας, ὅτι ὁσάκις ἐδεήθη τοῦ ἁγίου Ἐκεῖνου, πάντοτε ἔλαβε τὸ αἰτηθέν.

Ὁ χωρικός κατ' ἀρχὰς δὲν ἐφαίνετο τόσον πρόθυμος ν' ἀκολουθήσῃ τὸν στρατιώτην εἰς ἐκεῖνο τὸ παρήμερον μέρος, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐπέσθη νὰ ὑπάγῃ.

Φθάσαντες εἰς τὸ παρεκκλήσιον ἐγονάτισαν ἀμφοτέρω ἐμπροσθεν τοῦ ἀγάλματος τοῦ ἁγίου Ἀλφόνσου, καὶ ὁ στρατιώτης ἐφαίνετο ἐπὶ μακρὸν ἐνασχολούμενος εἰς ἐγκάρδιον προσευχὴν, μετὰ τὴν ὁποίαν στρέψας πρὸς τὸν χωρικὸν,

— Ὁ ἅγιος, — μὲ ἔκαμε νεῦμα νὰ ὑπάγω πλησίον του, — εἶπε

Ταῦτα εἰπὼν ἐσηκώθη καὶ πλησιάσας ἔθεσε τὸ ὠτίον του πλησιέστατα εἰς τὸ στόμα τοῦ ἀγάλματος, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν εἰς τὸν σύντροφόν του, λέγων, « Ὁ Ἅγιος μοὶ ἔδωκε μισὸ τάλληρον, καὶ πρέπει νὰ ᾔναι εἰς τὴν τσέπην μου! » πραγματικῶς δὲ ἔθεσε τὸ χερί του εἰς τὴν τσέπην του καὶ πρὸς θαυμασμὸν τοῦ χωρικοῦ ἐξέβαλε μισὸ τάλληρον, καὶ τὸ ἐμοίρασε μετ' αὐτοῦ.

Τοῦτο ἤρесе κατὰ πολλὰ εἰς τὸν χωρικὸν, καὶ διὰ τοῦτο ἐφάνη εὐχαριστημένος, ὅταν ὁ στρατιώτης ἐπρότεινε νὰ κάμῃ καὶ ἄλλην δέησιν εἰς τὸν Ἅγιον. Ὁ στρατιώτης ἔπραξεν ὅπως καὶ πρίτερον· ἐγονάτισε, προσηυχῆθη, ἐπῆγεν εἰς τὸν Ἅγιον, ἐπέστρεψε μὲ